

LBRIS

We know
books

DIONYSIOS A. MAKRIS

AȘA CUM
NE VORBEȘTE
DUMNEZEU

Traducere din limba greacă
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

Cuprins

În loc de Prolog 7

CAPITOLUL I

Cerșetorul, iarna grea și ruga Mariei 9

„Medicamentul cel bun” sau binecuvântarea și
mierea 19

Medicii vorbesc de o minune, dar el îi trimite la
Sfânta Anastasia 27

CAPITOLUL AL II-LEA

De la ateism la Hristos 35

Sistemul de operare al lui Dumnezeu și soluția
impasurilor 88

Problema șomajului și Dumnezeu 104

Creștinii nu știu ce e criza! 119

O primire sărbătorească! 134

CAPITOLUL AL III-LEA

De la Naștere la Renaștere! De la întuneric la
minunea luminii! 141

„Statutul salarial” al monahilor din Sfântul Munte . 149

CAPITOLUL AL IV-LEA

Șomajul, Anastasie, musulmana și... pocăința . . . 157

Descoperiri zguduitoare și reveniri în trecut
viciene... Omul care se dezgolește în fața lui
Dumnezeu este îmbrăcat în mantie împărătească . 167

„Tatăl nostru” și... asistența rutieră! Călătoria lui
Anastasie spre binecuvântații munți Ágrafa 176

Întreaga țară gâfâie... și nu doar țara, ci întreaga
planetă 192

Cum a arat și înviorat ogorașul sufletului nostru . 208

Binecuvântarea dă dezlegare problemelor și
nimicește crizele 239

Din tribună pe arena și terenul de competiție ale lui
Hristos 246

Există totuși destui alți oameni care, având urechile deschise, au reușit să audă glasul lui Dumnezeu și să-și schimbe decisiv viața. Poveștile lor din ansamblul acestui volum reflectă întâmplări reale și, în cea mai mare parte, recente, istorisite mie de oamenii, ca să zic așa, de alături! Cele mai multe au fost publicate, parțial sau în întregime, în ziarul bisericesc ortodox mensual *Stâlpul Ortodoxiei*, arătând în esență chipul unic în care Prea-dulcele Iisus Hristos, Mântuitorul și Dumnezeul nostru, vorbește omului în fiecare epocă.

În majoritatea acestor istorisiri – cu puține excepții – s-au folosit pseudonime spre a se evita expunerea protagoniștilor și spre a se păstra, totodată, caracterul de spovedanie al fiecărei întâmplări, în efortul autorilor lor de a răspunde invitației primite de la Însuși Dumnezeu Treimic și singurul Dumnezeu adevărat. Astfel, credem că istorisirile lor minunate se vor arăta ziditoare de suflet și vor aduce cititorilor mult folos duhovnicesc.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Dionisie A. Makris

Capitolul I

Cerșetorul, iarna grea și ruga Mariei

*„... e-o minune că mai există familii sfinte,
familii creștine, familii ortodoxe,
familii cu un dub misionar autentic...”*

Lapovița ce cădea era sâcâitoare. Puternicul vânt de nord nu lăsa nimic în picioare. Frigul șfichiuitor era greu de suportat. Marcu s-a învelit cu pătura și s-a ghemuit între cutiile de carton pe care și le așternuse. De-abia respira. Sorbi o gură de apă din sticla pe care o avea lângă el. Toate semnele prevesteau că noaptea ce urma avea să fie una groaznică. Se întreba dacă avea să apuce zorii în viață sau degerat. Se uita în stânga și-n dreapta ca nu cumva vreun trecător să-i ridice pătura și să dea peste el. Centrul comercial din apropiere era aproape gol. Inconștient își ridică privirea și se uită la cer.

„De ce, Doamne, am ajuns în starea asta? De ce mă pedepsești atât de crud?”, murmură. Se uită la

cer ca și cum ar fi așteptat un răspuns. În zadar! Ceasul, suspendat deasupra centrului comercial, arăta 1:45 a.m.

Se uită la clădirile de vizavi. Toate lumini-le apartamentelor erau stinse. Doar una mai era aprinsă. Un bolnav sau un prunc îi va fi ținut treji, gândi el. Cel puțin este la cald și va fi având pe cineva care să-i poarte de grijă. Și dintr-odată zări o rază albastră de lumină coborând din cer și intrând pe ușa balconului aceluia apartament. Asta-l uimi. Îl sperie. Începu să-și frece ochii, să nu fie cumva o halucinație. „Măi, cât poate să te vatăme și o simplă bere!”, cugetă el. Încercă să se gândească la altceva ca să scape de năluca aceea. Căci asta socoti că era! Nu-și putea însă desprinde ochii, care îi rămăseseră fixați asupra acelei neobișnuite lumini albastre ce inundase apartamentul. Începu să se piște singur, poate că dormea! I se părea că e într-un vis. Se hotărî să se ridice și să facă câțiva pași. Gândi că în felul acesta avea să scape de vedenii.

„Vor fi pus oare vreo plantă ciudată în sandvișul cu frigărui pe care l-am mâncat, de mi-a provocat o asemenea stare de zăpăceală?”, gândi el în timp ce făcea câțiva pași. „Să fie oare ultima mea noapte, și Dumnezeu mi-a dat acest semn?” Își îndreptă din nou privirea asupra clădirii. Lumina devenea din ce în ce mai puternică. „O fi probabil o rază laser. Se poate ca cel ce locuiește în aparta-

mentul respectiv să fi pus la cale spectacolul acesta și, în timp ce lumina pleacă din apartament, pe mine mă face să cred că vine din cer. Asta trebuie să fie... Cu frigul ăsta m-am zăpăcit de tot”, monologă Marcu și se întoarse la locul său. „Degeaba m-am ridicat”, își zise. Se așeză la loc, învelindu-se cu păturile sale.

Inconștient își făcu semnul crucii, ridicându-și capul și privind înapoi. „Mai sunt trei ore; or să treacă ele. Imaginează-ți că stai de planton în schimbul „nemțesc”... „Ah, mamă, bine că nu mai ești în viață, ca să vezi în ce hal ți-a ajuns fiul! Firește, dacă ai mai fi trăit, cred că totul ar fi fost altfel. Nu cred că aș fi ajuns cerșetor și fără un acoperiș deasupra capului. Multe greșeli am făcut în viață, maică. Și m-am nenorocit. Am pierdut totul. Credeam că toată lumea se învârte în jurul meu. Nu puneam preț pe nimic. Mi-am vândut și casa părintească. Am „risipit” și terenul acela pe care îl aveam amintire de la tata. Despre care spuneai că pe el fusese cândva un paraclis închinat Maicii Domnului. Pe care l-au ars partizanii comuniști. Până și pe acela l-am vândut. Iar banii de pe el i-am cheltuit în nopțile nedormite din pricina chefurilor și a jocurilor de cărți. Nu mi-am ținut făgăduința pe care ți-am făcut-o de

¹ Schimbul al treilea în armată, între orele 3 și 6 a.m.; este numit astfel în slangul militar elen pentru a se sublinia că acest serviciu putea fi făcut cu succes de un soldat care dădea dovadă de o disciplină severă, „de neamț” (*n. trad.*).

copil, la puțin timp după moartea tatei, de a reclădi «casa» Maicii Domnului și de a-i aprinde zi de zi candelă... Ah, mamă, de te-aș fi ascultat, azi aș fi avut un cămin, alături de Hrisula, care m-a iubit cu adevărat și a fost mereu alături de mine! Dar, vezi, eu am vrut o viață pe picior mare. Și acum am ajuns o lepădătură. Cu toate acestea, eu pe Dumnezeu Îl învinuiam. Adică pe Acela împotriva Căruia luptam, fiindcă Îl vedeam stavilă în calea vieții pe care mi-o doream... Îți amintești cum îți spuneam, pe vremea când mă mai duceam la biserică, cât de neghiob s-a dovedit a fi fiul risipitor care, deși putea să trăiască o viață fericită în preajma casei părintești, a preferat o viață pe picior mare? Ei, mamă, fiul tău e mult mai necugetat decât acela! Am mers chiar pe urmele fiului desfrânat. Iar acum mănânc ce rămâne de la alții și, ca să-mi fac rost de o bere și un blid de mâncare, cerșesc. Nici în sat nu îndrăznesc să mă mai întorc, în halul în care am ajuns”.

Acestea gândea Marcu, încercând să facă față greutăților și înverșunării nopții geroase.

Din instinct își aruncă din nou privirea asupra clădirii. Albastra lumină cerească încă era acolo. Atunci a văzut cum o rază de lumină se îndrepta spre el. Toate în jurul său s-au umplut de lumină și căldură. El se sperie. Și atunci simți cum o mână îl prinde. Se întoarce să vadă cine este, dar nu zări pe nimeni. Simți numai cum cineva îl ridi-

că, ca pe mâini, într-o frântură de secundă și, așa cum era, scăldat în lumină, se trezi dintr-odată în balconul luminat din clădirea de vizavi. Acolo unde lumina aceea neobișnuită intra. Privi înăuntru. Și atunci zări o tânără îngenunchată, care se ruga cu mâinile în sus. O vedea atât de limpede, de parcă se afla lângă ea și obloanele dispăruseră. Îngeri luminoși îi stăteau alături. Citea rugăciuni dintr-o carte. Chipul ei strălucea ca soarele. Lăsă cartea jos. *Psaltirea* – era titlul zărit pe copertă. Apoi a deschis un caiet din care a început să citească diferite nume. Și îngerul care stătea de-a dreapta ei le însemna. Iar la sfârșit adăugă: „Doamne, trimite-Ți căldura Ta și asupra săracului necunoscut, de vizavi, rămas pe drumuri în toiul iernii! Izbăvește-l, Hristoase al meu! Cheamă-l iarăși lângă Tine și călăuzește-l spre pocăință!”. Acestea le rosti tânăra odată ce-și încheie ruga prin care-L implorase pe Dumnezeu să pună capăt crizei prin care trecea țara. Însă nu se referea la criza aceasta economică, fiindcă întâmplarea de față a avut loc cu mult înainte de apariția ei. Vorbea de criza ce a dus la instaurarea în patria noastră a unei aridități duhovnicești, făcându-se pricina tuturor relelor ce-au urmat.

„Doamne, trimite-o pe Preasfânta și pe sfinți spre a nimici egoismul și a pune capăt apostaziei noastre! Trimite-i pe îngerii Tăi să ne înmoaie sufletele și inimile, readucând dragostea și adevă-

rata credință în sânul poporului. Dă ajutorare pă-mântului nostru spre a se scâlda din nou în lumina neînserată a Învierii Tale și a-i alunga pe demonii care îl terfelesc și îl umilesc. Doamne, vino degrabă și nu pregeta! Iată, roaba Ta, Maria, e gata să se jertfească pentru Tine...!”

M-a uimit faptul că în rugăciunile ei nu cerea nimic pentru sine, ci doar pentru ceilalți. Astfel de rugăciuni n-am mai auzit niciodată în viața mea. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. De mult nu mai vărsasem lacrimi. M-am simțit atât de bine acolo, în balcon! Și atât de cald! Nu știu cât timp voi fi rămas acolo. Știu numai că atunci când aceleași mâini, care în chip minunat m-au purtat pe balcon, m-au coborât și m-au lăsat acolo unde fusesem, aproape se luminase de ziuă. Fără doar și poate, a fost cea mai dulce noapte din viața mea.

Orologiul centrului comercial arăta ora șase dimineța și echipele de făcut curățenie își începuseră lucrul. Lumina albastră nu se mai zărea. Deși nu dormisem deloc, mă simțeam odihnit și plin de energie, de parcă eram altcineva. Am alergat vizavi și m-am așezat într-un loc ferit de vânt. Voiam s-o întâlnesc pe acea tânără și să-i mulțumesc pentru darul pe care mi-l făcuse și pentru rugăciunile ei. Cu puțin înainte de ora nouă am văzut-o ieșind din clădire. Am alergat spre ea. De îndată ce m-a văzut, și-a băgat mâna în geantă, crezând că aveam să-i cer milostenie.

– Nu, nu, Maria, nu vreau nici o milostenie, ci să-ți mulțumesc pentru marele dar pe care mi l-ai făcut și pentru rugăciunile tale!

– Dar de unde știi numele meu?, m-a întrebat surprinsă.

– Azi-noapte ți-am auzit rugăciunile, am băiguit involuntar, cu vocea pierdută. Sunt cerșetorul fără adăpost pentru care te-ai rugat lui Dumnezeu ca să-l mântuiască și să-i dăruiască pocăință. Spune-mi, Maria, ce să fac?

– Aha, am înțeles! Tu ești cel care-ți făceai semnul Crucii, îi replică atunci fata. Te priveam printre jaluzelele ușii de la balcon. Voiam să te chem să vii să dormi la noi, însă mi-a fost teamă de reacția părinților mei, pentru că era trecut de miezul nopții. Și fiindcă nu am putut să te ajut, am cerut s-o facă Hristos, ca zorii să te găsească în viață, fără să îngheți. Hristos a săvârșit din nou o minune. Așteaptă să-i spun mamei la interfon să-ți pregătească un mic dejun, pentru că eu mă grăbesc la serviciu.

Înainte de a apuca să spun ceva, ne aflam deja în ascensor. N-a catadicsit să mă întrebe de unde știam că se rugase pentru mine.

– Dulcea mea mămică, poți să pregătești domnului un ceai cald, fiindcă eu mă grăbesc să plec?

– Firește, Maria, cu plăcere!, i-a răspuns, în timp ce-mi făcea semn să intru.

M-am simțit foarte stingher. Nu știu de câtă vreme nu mai intrasem într-o casă. Am privit salonul. Acolo se afla o icoană a Maicii Domnului, a cărei candelă era aprinsă. În cățuia, aflată pe marginea chiuvetei, mai ardea încă niște tămâie. Maria a plecat, spunându-mi:

– Simte-te ca la tine acasă și nu te necăji! Hristos te iubeste.

După puțin apăru din camera alăturată și tatăl Mariei, chir-Lámpros, după cum el însuși mi s-a prezentat. Mi-a dat binețe și s-a așezat lângă mine. Din fericire, oamenii tămâiaseră, altfel nu ar fi fost în stare să-mi suporte duhoarea. Doamna Urania i-a șoptit ceva bărbatului ei, care s-a dus în camera sa și s-a întors cu niște haine nou-nouțe, proaspăt călcate.

– Marcu, copilul meu, cred că o să-ți vină. Dacă nu, mă voi duce numaidecât la magazin ca să-ți cumpăr o pereche de pantaloni și o cămașă. Canadiene și bluze am multe și o să-ți vină. Urania a deschis deja boilerul ca să-ți faci, până ce ea va pregăti ceva de mâncare, o baie.

– Nu-i nevoie, domnule chir-Lámpros. Voi bea un ceai și voi pleca, am spus și mi-am plecat capul de rușine.

– Nu te jena, copilul meu, căci noi, creștinii, suntem frați. Avem Același Tată și aceeași mamă – pe Preasfânta.

În timp ce eram în baie, chir-Lámpros s-a dus repejor și mi-a cumpărat vreo două-trei perechi

de pantaloni, lenjerie intimă, o curea și un rucsac. Hainele lui îmi veneau ca turnate. De multe luni nu mă mai îmbrăcasem cu haine curate și călcate. De altfel, nu cred că chir-Lámpros era cu mult mai în vârstă decât mine. Doamna Rânia mi-a pus în rucsac încă două-trei bluze, o cutie de plastic cu dulciuri, destule șosete. M-a întrebat dacă port la încălțăminte numărul 43, iar după ce i-am răspuns afirmativ, mi-a adus o pereche de cizme. Am rămas două-trei ore cu ei și le-am istorisit cu lux de amănunte cele pe care le trăisem în noaptea precedentă. Își făceau adeseori semnul Crucii și dădeau mulțumire lui Dumnezeu. După cum mi-a mărturisit doamna Rânia, Maria își dorește să se asemene Sfintei Parascheva.

– Maria își dorește să se învrednicească, asemenea acesteia, să le dăruiască oamenilor lumina lui Hristos.

În timp ce plecam, chir-Lámpros mi-a dat trei sute de euro și m-a sfătuit să merg în Peloponez, la o mănăstire de lângă Corint.

– Acolo se află un anume părinte. Să spui că te-am trimis eu și cere-i să te primească să lucrezi la mănăstire ca muncitor.

„Faptul că mi-am revenit și m-am pus pe picioare e o minune!”, mărturisește Marcu astăzi. Dar cea mai mare minune e că încă mai există familii sfinte, familii creștine, familii ortodoxe, familii cu un duh misionar autentic care se îndreaptă